Του Γιώργου Κολλιά, Αριστερό Ρεύμα Α' Αθήνας

Η ιστορικότητα του εγχειρήματος του ΣΥΡΙΖΑ ανεξάρτητα της κατάληξης που είχε, έγκειται στο γεγονός ότι για πρώτη φορά όλα τα ιστορικά ρεύματα της αριστεράς συνυπήρξαν σε έναν ενιαίο φορέα και προσπάθησαν να διατυπώσουν μια πρόταση εξουσίας που θα οδηγούσε τα πράγματα σε κατεύθυνση ανατροπής της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων.

Η αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ και η δημιουργία της Λαϊκής Ενότητας (ΛΑΕ) το 2015, από την αποχωρούσα Αριστερή Πλατφόρμα αλλά και η είσοδος σε αυτή άλλων δυνάμεων από το χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, αναπτέρωσε τις ελπίδες ενός μεγάλου και αξιόλογου δυναμικού αγωνιστών και ακτιβιστών βάσης, για την δημιουργία ενός πόλου ανταγωνιστικού στη δεξιά μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ.

Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών του 2019, είναι ήττα για όλη την αριστερά. Αποτέλεσε ένα ισχυρό σοκ για την ΛΑΕ η οποία εδώ και αρκετά μεγάλο διάστημα έχει εισέλθει στην δύνη μιας μεγάλης και βαθιάς εσωτερικής κρίσης η οποία οδήγησε σε αποστράτευση, αποχωρήσεις μελών και πολιτικών της οργανώσεων, στην παραλυτική αφασία των οργανώσεων βάσης, στην διάσπαση του συνδικαλιστικού της τομέα που αναφέρονταν πολιτικά σε αυτή.

Η Κρίση αυτή είναι:

- κρίση στρατηγικής
- κρίση τακτικής συμμαχιών
- κρίση οργανωτικής συγκρότησης και δημοκρατικής λειτουργίας.

Κρίση στρατηγικής

Παρά το γεγονός ότι στα προγραμματικά κείμενα της ΛΑΕ υπάρχουν στοιχεία της μεταβατικής λογικής (Χρέος, εθνικοποιήσεις στρατηγικών τομέων της οικονομίας εργατικός έλεγχος κλπ), εντούτοις, στη πράξη μετατράπηκαν σε απλή έκθεση ιδεών αφού ο πολιτικός λόγος απεύθυνσης προσέκρουε σε συγχύσεις που αφορούν στην κατανόηση της ουσίας του μεταβατικού προγράμματος γεγονός που αναδείκνυε και έφερνε στην επιφάνεια την αδυναμία της κυρίαρχης δύναμης της ΛΑΕ, το Αριστερό Ρεύμα (Α.Ρ), να εγκαταλείψει στη πράξη λαθεμένες ιστορικές αναλύσεις του ελληνικού καπιταλισμού που έχουν τη μήτρα τους στην 6η ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ το 1934.

Ενώ λοιπόν μέσα από τα ιδρυτικά κείμενα όχι μόνο της ΛΑΕ αλλά και του Α.Ρ, εγκαταλείπεται η σταδιακή λογική της μετάβασης, η συγκρότηση του κυρίαρχου πολιτικού λόγου του ΑΡ στη λογική της «εξάρτησης και της αποικιοποίησης της χώρας» έχει ως συνέπεια την ταύτιση του μεταβατικού προγράμματος αποκλειστικά με το «μίνιμουμ πρόγραμμα» και τα άμεσα καθήκοντα.

Το πολιτικό επακόλουθο στην πολιτική φυσιογνωμία της ΛΑΕ είναι η επικέντρωση σε μια «εθνική παραγωγική ανασυγκρότηση» με αποκατάσταση της «εθνικής ανεξαρτησίας και λαϊκής κυριαρχίας» η οποία θα επέλθει μέσω της νομισματικής κυριαρχίας. Σε αυτό που επικεντρώνει η ανάλυση του ΑΡ ως μεταβατικού προγράμματος είναι μια οικονομίστικη προσέγγιση αναπτυξιολαγνείας με βασική κατεύθυνση την στήριξη των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων και την παραγωγική ανασυγκρότηση της ελληνικής οικονομίας (καπιταλιστική ανάπτυξη) δίχως αυτό να το συνδέει με αλλαγές τομές στο πεδίο των αστικών σχέσεων παραγωγής που θα περιορίζουν την εργοδοτική ασυδοσία. Η υιοθέτηση επομένως της «εθνικής» αντί της ταξικής ανάλυσης μετατρέπει την ΛΑΕ από έναν πολιτικό φορέα εκπροσώπησης των εργατικών και λαϊκών τάξεων σε ένα φορέα «εθνικής δύναμης και απεύθυνσης».

Κρίση τακτικής συμμαχιών

Η εξέλιξη αυτή οδήγησε σε μια κρίση της τακτικής συμμαχιών αφού αντί ενός μεταβατικού προγράμματος που θα θέτει στο επίκεντρο τα συμφέροντα της μισθωτής εργασίας με πυρήνα του αλλαγές στο εργασιακό πρότυπο που θα αλλάζουν τον κοινωνικό συσχετισμό υπέρ της, υιοθετεί μια πολιτική παραγωγικής ανασυγκρότησης του ελληνικού καπιταλισμού όπου οι κοινωνικές συμμαχίες που αντιστοιχούνται αφορούν το μικρό και μεσαίο κεφάλαιο με τα μισθωτά στρώματα. Σε μια τέτοια συμμαχία όπου η μισθωτή εργασία δεν έχει ηγεμονικό ρόλο, χτίζονται τα πάσης φύσεως εθνικά και πατριωτικά μέτωπα,γίνεται λόγος για κυριαρχικά εθνικά συμφέροντα και δικαιώματα, που όμως αντανακλούν τον διαμορφωμένο

ήδη κοινωνικό συσχετισμό υπέρ της αστικής τάξης.

Αυτή είναι και η βάση πάνω στην οποία διαμορφώνεται ο κυρίαρχος πολιτικός λόγος του ΑΡ που τελικά υποτάσσεται το μετωπικό σχήμα της ΛΑΕ. Η μέθοδος επομένως που το ΑΡ προσεγγίζει τόσο το ζήτημα του μεταβατικού προγράμματος όσο και το ζήτημα των κοινωνικών συμμαχιών, σε πολιτικό επίπεδο, οδηγεί στην λογική του «εθνικού ακροατηρίου» με αμφίσημες συμμαχίες εθνικοπατριωτικού χαρακτήρα, αδυνατώντας να δώσει στο όραμα του σοσιαλισμού ταξική και υλική υπόσταση.

Κρίση οργανωτικής και δημοκρατικής συγκρότησης.

Παρά το γεγονός ότι στην μαρξιστική παράδοση η πολυτασικότητα η δημοκρατία η εναλλαγή στα όργανα, η συλλογικότητα στις αποφάσεις, είναι συνδεδεμένες με τις πιο ένδοξες σελίδες του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος έως και λίγο μετά το θάνατο του Λένιν, στα περισσότερα σχήματα της αριστεράς όπως και σε μερικά από αυτά που έχουν μετωπικό χαρακτήρα, τα παραπάνω στοιχεία ή απουσιάζουν παντελώς ή εφαρμόζονται με λειψό τρόπο στην εσωτερική ζωή και λειτουργία τους.

Η ΛΑΕ από την ιδρυτική της συνδιάσκεψη έως τώρα δεν έχει κατορθώσει να αποκτήσει καταστατικό αφού η συζήτηση γι αυτό, διακόπηκε προς το τέλος των εργασιών της χωρίς να την έχει ολοκληρώσει ποτέ έως σήμερα. Αυτό είναι ένα σοβαρό έλλειμμα όπου δεν μπορούσε να θέσει ασφαλιστικές δικλείδες σε ηγεμονισμούς οργανωτικού χαρακτήρα κυρίως από την πλευρά της μεγαλύτερης συνιστώσας της ΛΑΕ, του Αριστερού Ρεύματος. Δεν μπορούσε να θέσει ασφαλιστικές δικλείδες συμμετοχής στην υλοποίηση των συμφωνηθέντων από όλες τις πλευρές του μετωπικού σχήματος ακόμη και των μικρότερων οργανώσεών του.

Η αδυναμία του μετωπικού σχήματος να λειτουργήσει δημοκρατικά, σχετίζεται και με την κουλτούρα του μικρομεγαλισμού της μεγαλύτερης συνιστώσας του που δεν έδινε χώρο στις μικρότερες οργανωτικά δυνάμεις να ανασάνουν και να νοιώθουν ότι αυτό το σχήμα είναι και δικό τους. Το αποτέλεσμα είναι η προς τα έξω εικόνα της ΛΑΕ να είναι ο γραμματέας της και μερικά κεντρικά στελέχη του Α.Ρ, η ύπαρξη φυγόκεντρων τάσεων μελών και οργανώσεων, η έλλειψη ψυχικής ενότητας στις γραμμές της και η παράλυση των οργανώσεων.

Τι κάνουμε τώρα;

Η ΛΑΕ μετά και το αρνητικό αποτέλεσμα των ευρωεκλογών δίνει την εικόνα ενός στρατεύματος διαλυμένου, με ανύπαρκτο ηθικό και σχέδιο για την επόμενη μέρα. Κανένας

σώφρων στρατηγός δεν οδηγεί τα απομεινάρια ενός στρατού που έχασε κατά κράτος μια μάχη, σε άλλη μάχη πιο σκληρή αυτή τη φορά σε διάστημα μόλις ένα μήνα μετά. Επιλέγει αυτός το πεδίο και τη σύγκρουση όταν θα είναι ανασυγκροτημένος και σε πολύ καλύτερη οργανωτική κατάσταση. Με αυτή την έννοια αυτό που επείγει αυτή τη στιγμή είναι η **ανασύνταξη δυνάμεων**, όχι μια κάθοδος στις εκλογές που θα επιφέρει και το τελειωτικό χτύπημα.

Σε αυτό το πλαίσιο με μια ανακοίνωση καλούμε τον κόσμο να δώσει ψήφο κατά συνείδηση στα αριστερά σχήματα – πολιτικά κόμματα, διευκρινίζοντας ότι απέχουμε από την συγκεκριμένη εκλογική μάχη, για να μπορέσουμε να δώσουμε αντίστοιχες μάχες από καλύτερες θέσεις στο μέλλον. Ταυτόχρονα αναλαμβάνουμε πρωτοβουλίες για την εκπόνηση ενός σχεδίου ευρύτερης ανασυγκρότησης μια μαζικής μετωπικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς, πάνω σε τρεις άξονες

Πρώτον, συγκρότηση ενός μεταβατικού προγράμματος με ξεκαθάρισμα όρων και εννοιών μέσω μιας διαδικασίας για την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.

Δεύτερον, Προτεραιότητα απεύθυνσης στα εργατικά λαϊκά στρώματα που συνθλίβονται από την κρίση με σαφείς ταξικές αναφορές. Αυτό σημαίνει στροφή και προσανατολισμός στην εργατική δουλειά κυρίως στην ευέλικτα απασχολούμενη εργατική τάξη που τείνει να αποτελέσει πλειοψηφικό κομμάτι στο σύνολο της τάξης.

Τρίτον οργανωτική και δημοκρατική συγκρότηση με ανοιχτές διαδικασίες βάσης, εναλλαγή, περιοδικότητα συλλογική ηγεσία και πλουραλιστική εκπροσώπηση του μετώπου.

Τέταρτον διατήρηση της ανεξαρτησίας του κάθε σχήματος και του δικαιώματος ανεξάρτητης δουλειάς στη βάση εκεί όπου δεν υπάρχει συμφωνία. Η εμπειρία έως τώρα έδειξε ότι απόπειρα ομογενοποίησης διαφορετικών ιδεολογικών ιστορικών ρευμάτων της αριστεράς δεν είναι προωθητική πολύ δε περισσότερο όταν μέρος της αριστεράς (ΑΡ) επιλέγει ως χώρο πολιτικής απεύθυνσης σε συνθήκες έντασης των εθνικισμών μεταξύ άλλων και τον λεγόμενο «πατριωτικό χώρο» του Καραμπελιά και της Κωνσταντοπούλου. Στις συνθήκες που διαμορφώνονται θα συμφωνήσω με εκτιμήσεις και άλλων συντρόφων ότι το σύνθημα της Τρίτης Κομμουνιστικής Διεθνούς «βαδίζουμε χώρια χτυπάμε μαζί» ανταποκρίνεται στις σημερινές ανάγκες του κινήματος.

Πηγή: [redtopia.gr]